

2. kapitola

Lehký vánek rozehnal šedivé mraky a sluníčko se usmívalo z blankytně modrého nebe, když jsme s Melike vyrazily ze dvora směrem k lesu. Příroda se mocně probouzela ze zimního spánku. Všechno kolem se zelenalo a pučelo, sytě zelené louky byly poseté petrklíči. Každý rok jsem se po dlouhé temné zimě v skrytu duše obávala, že už žádné jaro neprijde. Ale když pak první krokusy a sněženky vystrčily hlavičky ze země a natahovaly se za sluncem a stovky tisíc jeřábů a divokých hus se vracely z jihu a ve V- formacích táhly na sever, věděla jsem, že jsou mé obavy zbytečné.

Klusaly jsme lesem podél cest a nechaly pak naše koně vycválat „dálnici“ – rovnou, lehce svažitou cestu, která vedla k římské pevnosti. Ještě než jsme vyrazily, zapnula Melike na svém telefonu aplikaci Galoppica, aby zmapovala naši trasu. Chtěly jsme účastníkům závodu trochu ztížit podmínky, a tak jsme

vybočovaly z cest a používaly také různé zajíždky. Od pozůstatků římské pevnosti nás čekal prudký kopec až na vrchol Dubové hlavy. Skautská klubovna byla jen pár stovek metrů od nás.

„Zastávky jsou od sebe pokaždé dvacet čtyři minuty,“ oznámila Melike spokojeně, když jsme zastavily na malé mýtině a vytáhly z našich sedlových tašek zásoby. „To je perfektní.“

Hilda se Smileym se pustili do pastvy a my jsme se s chutí zakously do chlebů s rízky a do vajíček uvařených natvrdo. Rozhled odsud shora byl úchvatný, v dálce jsme rozpoznávaly dokonce i obrysy Frankfurtu. Slunce dost hrálo, tak jsme svlékly bundy a uložily je do sedlových tašek, než jsme zase vyrazily dál.

Cestou jsme vymýšlely otázky, které by závodníci museli zodpovědět, a úkoly, které by na stanovištích museli vyřešit.

„Namotat bandáž v předepsaném čase,“ navrhla jsem. „Rozebrat uzdu a znovu ji spojit.“

„Sbírat po cestě nějaké věci,“ připojila se Melike. „Různé listy, kameny, ptačí pírko... nebo složit básničku, která by musela obsahovat určitá slova!“

„Vyjmenovat koňská plemena!“

„Slavné jezdce a koně!“

„Projet slalom!“

„Uřčit po hmatu jezdecké potřeby!“